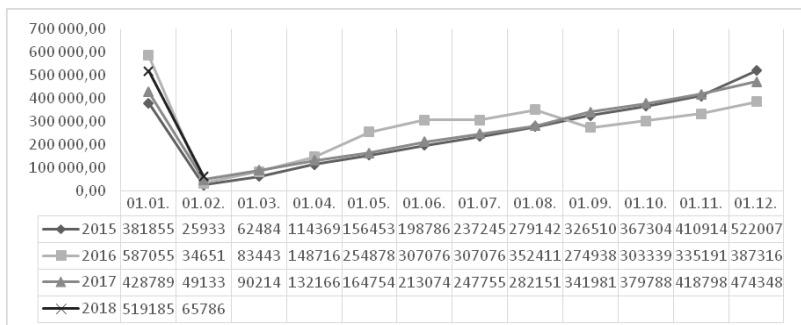

*Складено автором на основі матеріалів, зібраних на офіційному сайті Державної фіскальної служби України [3].

Рисунок 1 – Фактичні надходження податків і зборів до зведеного бюджету України у 2015-2018 рр., млн. грн.

Крім вищезазначеного, фінансова політика має поєднувати в собі комплекс заходів, спрямованих на підтримку економічного зростання та забезпечення фінансової стабільності.

Література

1. Мельник В. М., Мельничук Г. С. Вплив бюджетно-податкового регулювання на розвиток промислового виробництва в Україні / В. М. Мельник, Г. С. Мельничук // Фінанси України. – 2014. – № 12. – С. 44–52.
2. Лялька А. Б. Фінансова функція митних органів України / А. Б. Лялька // Митна справа. – 2012. – № 5 (83). – С. 56-60.
3. Надходження податків і зборів: [Електронний ресурс] // – Режим доступу : <http://sfs.gov.ua/diyalnist-/pokazniki-roboti/nadhodjennya-podatkov-i-zboriv--obov'яз/nadhodjennya-podatkov-i-zboriv/>.

Вікторія Андріївна Прокоф'єва – студентка I курсу факультету № 6 Харківського національного університету внутрішніх справ
 Науковий керівник: **Людмила Анатоліївна Парфентій** – доцент кафедри соціально-економічних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат економічних наук

РОЛЬ І ЗНАЧЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ЕКОНОМІКИ

На сьогоднішній день державне управління економічними процесами в Україні перебуває на стадії удосконалення, відбувається його

стрімкий розвиток. З метою забезпечення формування демократичного суспільства основним завданням реформування має бути побудова ефективної системи державного управління, яка можлива тільки за умови взаємодії гілок влади, що відповідатимуть стандартам демократичної правової держави із соціально орієнтованою ринковою економікою. Також не менш важливими є прозорість, верховенство закону з метою дотримання прав і свобод людини та громадян держави, утвердження державою механізмів суспільного контролю, які б ефективно впливали на діяльність виконавчої та законодавчої гілок влади. Процес відновлення державності вимагає пошуку новітніх рішень, щоб задекларований у першій статті Конституції України перехід до соціального демократичного суспільства не залишився на рівні декларації, а був впроваджений у життя.

Метою даної роботи є аналіз особливостей адміністративно-правового регулювання економічних процесів на основі теоретичного дослідження.

Адміністративно-правове регулювання – один з видів галузевого правового регулювання, заснований на дії адміністративного права та багатому арсеналу адміністративно-правових засобів впливу на суспільні відносини, що мають місце у сфері діяльності державної адміністрації. В основі адміністративно-правового регулювання лежить вплив на суспільні відносини комплексу юридичних засобів адміністративно-правового характеру. Серед них – галузь адміністративного права та її підгалузі, адміністративно-правові інститути, нормативні адміністративно-правові акти, первинні адміністративно-правові веління, методи та режими адміністративно-правового регулювання, індивідуальні адміністративно-правові акти, юридичні факти, адміністративні правовідносини, адміністративно-правові заходи захисту, заходи адміністративної та дисциплінарної юридичної відповідальності [2]. Саме до функцій держави належить визначення правових основ для прийняття управлінських рішень, створення засобів захисту інтересів національної економіки, забезпечення підґрунтя для формування інфраструктури, розроблення дієвих способів контролю за процесами грошового обігу, а також закріплення, встановлення та розвиток таких правовідносин, які будуть вигідні для суспільства та держави в цілому. Адже без адміністративно-правового регулювання суттєво знизиться ефективність виробництва, фундаментальна наука стане незатребуваною. Причиною скорочення інфраструктури соціальної сфери є значне подорожчання, яке зараз має місце. Дослідивши погляди науковців, вважаємо, що недоцільним і неприпустимим є факт законодавчих приписів інструкціями, наказами, постановами, листами міністерств і відомств. Варто зміцнювати та підтримувати розвиток наукового потенціалу, а також створити такі умови, які будуть сприятливими для ефективного господарювання, забезпечать реалізацію суспільних і приватних інтересів громадян. Такі методи поєднують у собі різноманітні прямі та непрямі регулятори,

унаслідок чого ресурси зможуть сконцентруватися та вплинути на розвиток базових галузей, паралельно створивши умови, за яких відбудеться швидка окупність засобів, мобільність виробництва, а поряд із цим вдасться запобігти диспропорції та значно стимулювати попит на товари та послуги. Найхарактернішими з них є: демонополізація економіки, створення вільних економічних зон, створення промислово-фінансових груп, залучення інвестицій (інвестування в економіку), роздержавлення власності (приватизація) [3].

За допомогою адміністративно-правового регулювання сфери економіки держава може убезпечити громадян від можливих несприятливих наслідків ведення господарської діяльності, а також здійснити захист прав споживачів від неправомірних дій комерційних організацій, створити стабільні макроекономічні процеси, що водночас сприятиме формуванню державних матеріальних резервів. Для досягнення поставленої мети адміністративно-правового регулювання економікою потрібно виконати ряд завдань, які допоможуть в організації ринку, сприятимуть формуванню конкурентних ринкових відносин. Це зумовить досягнення політичних, економічних, а також фіскальних цілей, які будуть спрямовані на підтримку та забезпечення в країні ринкового порядку, а також відкоригує вдалий розподіл ресурсів, що значною мірою позитивно вплине на розвиток господарської структури та покращить структуру національного продукту. Таким чином, адміністративно-правове регулювання відносин у сфері економіки здійснюється за кількома основними напрямками:

1) забезпечення стратегічних пріоритетів розвитку економіки: стимулювання розвитку окремих галузей і виробництв, сфер економічного розвитку; залучення іноземних інвестицій; ціноутворення тощо.

2) впорядкування відносин власності шляхом визначення тих сфер економіки, які можуть становити об'єкт недержавної власності та механізм її набуття, наприклад, шляхом приватизації, а також антимонопольного регулювання (створення конкурентного середовища), та чітке закріплення статусу суб'єктів державної власності [4].

Література

1. Битяк Ю. П. Адміністративне право України : підручник / Ю. П. Битяк. – К.: «Юрінком Інтер». 2005. – С.37-94.
2. Копытов Ю. А. Административное право / Ю. А. Копытов. – М., 2013.
3. Колпаков В. К. Адміністративне право України : підручник / Колпаков В. К., Кузьменко О.В.. – К.: Юрінком Інтер, 2003. – С.19-44.
4. Коломоець Т. О. Адміністративне право України : підручник / Коломоець Т. О. – Київ: «Істина», 2008. – С. 101-115.